

ქართველი
მწერლების
კავშირი

№ 18 (1340) სექტემბერი 1970

საქმე

გამოცემის 47-ე წელი ფასი 20 კპბ.

ნ.ბ. ზ. ფორჩხიძის

— რატომაა თეფრი ჰუჭიანი?
— მე რას მიყვირი, მრეცხავებს ელაპარაკე!

კუჭ ტვინი აკი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

კუჭტვინაკი უაღრესად საშიში, რთული, ძნელად თავიდან მოსაცილებელი და სერიოზული დაავადებაა. ამავდროს ინფექციურია და კუჭით მოაზროვნე ადამიანებს ემართებათ.

ჩვენში ეს დაავადება, სხვა სიკეთესთან ერთად, საზღვარგარეთიდან, თვალსა და ხელს შუა, საოცრად თავხედურად და უპარდონოდ შემომსუნაგდა, და ერთობ საშიშ ფაქტორად იქცა.

როცა ადამიანს კუჭტვინაკი ემართება ანუ კუჭით აზროვნებას იწყებს, ბუნებრივია, ამ დროს ტვინის დეფორმაცია და ფუნქციონალური გადაგვარება ხდება, ე. ი. იწყება კუჭით არა მარტოჭამა, არამედ აზროვნებაც. ამრიგად, აქ, მაშინ, როცა კუჭი გადატვირთულია, ტვინი თავისუფალია.

თქვენც მიაქცევდით ალბათ ყურადღებას, სამწუხაროდ, ძალიან ხშირად, ჩვენდაუნებურად დღისით-მზისით, აშკარად გვხვდებიან თვალში კუჭით მოაზროვნე ადამიანები. ისინი მკაფიოდ და რელიეფურად გამოირჩევიან ჯანსაღებისაგან.

კუჭტვინაკი მომეტებულ შემთხვევაში უნახავენს ემართებათ. ისინი საშინლად ჩქარობენ. არიქა... დღეს თუ არა ხვალ უკვე გვიან იქნება... მიდი, გჭირდება თუ არა, ოღონდ კი სხვას დაგასწრო, ოღონდ კი ჩემი იყოს... წაღლეთა-წაგლეთა არიან...

- აბა, მიდი...
- აბა, ვნახოთ...
- აბა, ვინ...
- აბა, ვის...
- აბა, ჰე...
- აბა, ჰა...

ეს დაავადება განსაკუთრებით შუახნის ასაკის ადამიანებში შეიმჩნევა განურჩევ-

ლად სქესისა, სოციალური წარმოშობისა, ეროვნებისა, ოჯახური მდგომარეობისა, განათლების ცენზისა და რელიგიური რწმენისა. თუმცა ბოლო წლების პროკურატურული დაკვირვებები გვიჩვენებს რომ კუჭტვინაკი თანდათან ახალგაზრდობაშიც ვრცელდება.

საგულისხმოა რომ კუჭით აზროვნებაში სისტემატური ვარჯიში, ფიზიკური ვარჯიშის ანალოგიურად, კუჭის უზომოდ განვითარებას იწვევს და მას სტომაქის სახეს აძლევს.

თუ ჩვეულებრივ, ნორმალურ პირობებში პური, კვერცხი, მწვანელი, ხორცი და სხვა ჯანსაღი ადამიანის კუჭით იჭმევა, კუჭტვინაკის დაავადების შემთხვევაში, ორგანიზმის ფუნქციონალური გადაგვარებისას ავადმყოფი არაკანონზომიერად იწყებს საწყობის, მაღაზიის, ფაბრიკის, ავტობუსის, სამეცნიერო ხარისხის, ბილეთების სალაროს, სკამის, რომელზედაც ზის და საერთოდ რაც ხელში მოჰყვება ყველაფრის უზომოდ ჭამას.

კუჭტვინაკის ეპიდემიას განსაკუთრებით უწყობს ხელს ხელის ჭუჭყი: იძულებითი განათლება, თბილი ადგილი, ერთ ბოთლ ღვინოში გარეცხილი უხარისხო სინდისი, თვალშეუდგამი ეგოიზმი, ანუ თავისი თავის დარდის ფილოსოფია, „ვოლკით“ ნაყიდი სიყვარული, უზრუნველყოფით გაგრძელებული გული, რესტორანში დაცული მამულიშვილობა და სხვა.

დაავადების სიმპტომები: კისრისა და მუცლის არეში დაქონიანება, გადამეტებული სითამამე და ყოყორობა, ხშირად უხეშობა, მკაფიოდ გამოსახული ცინიზმი. როგორც წესი და პირველი დამახასიათებელი ნიშანი, ავადმყოფი, გადამყიდველისაგან ნაყიდ იმპორტულ ტანსაცმელში შეფუთულივით გამოიყურება.

მკურნალობა: ჯერჯერობით მოგვეპოვება უმნიშვნელო. და არცთუ მაინცდამაინც ეფექტური პროფილაქტიკური საშუალებანი, როგორც, მაგალითად, სამსახურებრივი მოვალეობის შეცვლა და ერთი ადგილიდან მეორეზე გადაყვანა. ანდა ერთხელ, ორჯერ გაფრთხილების შემდეგ, თუ ავადმყოფს გამოკეთება არ დაეცყო, თავისივე განცხადების საფუძველზე განთავისუფლება. მაგრამ, სამწუხაროდ, ყველა ეს საშუალება იმდენად უსუსურია, რომ კუჭტვინაკით დაავადებულებზე თითქმის არ მოქმედებს და დადებით შედეგს არ იძლევა.

შედარებით ძლიერ საშუალებადაა აღიარებული და გაცილებით შედეგიანია ავადმყოფისადმი ჯიქურ მიდგომა-მკურნალობის დაწყება გამოსასწორებელ ბანაკებში, მკაცრი რეჟიმის საყურყუტოებში უკვე საკმაოდ აღიარებული და გამართლებული პრეპარატებით — ტვინკუჭინით, კუჭიზონით, ტვინიცინით და ტვინინით (ამ პრეპარატების უკუჩვენებანი დადგენილი არ არის). ბანაკებსა და მკაცრი რეჟიმის საყურყუტოებში მკურნალობისას ავადმყოფს ეტყობა უხასიათობა, უგემურობა პირის ღრუში, სანერწყვე ჯირკვლების ნიადაგ გაღიზიანება, ხელგაშლილობის დამბლა, საყვარლების და ძმბიჭების დაკარგვა-ჩამოშორება.

სპეციალისტთა კომპეტენტური აზრით, დღეისათვის მდგომარეობა არცთუ ისე საგანგაშოა, მაგრამ თუ დროული ყურადღება არ მიექცა კუჭტვინაკით დაავადებას ადამიანს გადაგვარება ელის და ამ ნიადაგზე ბუნებაში მისი როლიცა და დანიშნულებაც, რაღა თქმა უნდა, შეიცვლება.

ექიმი-კონსულტანტი მირიან ლეჟავა

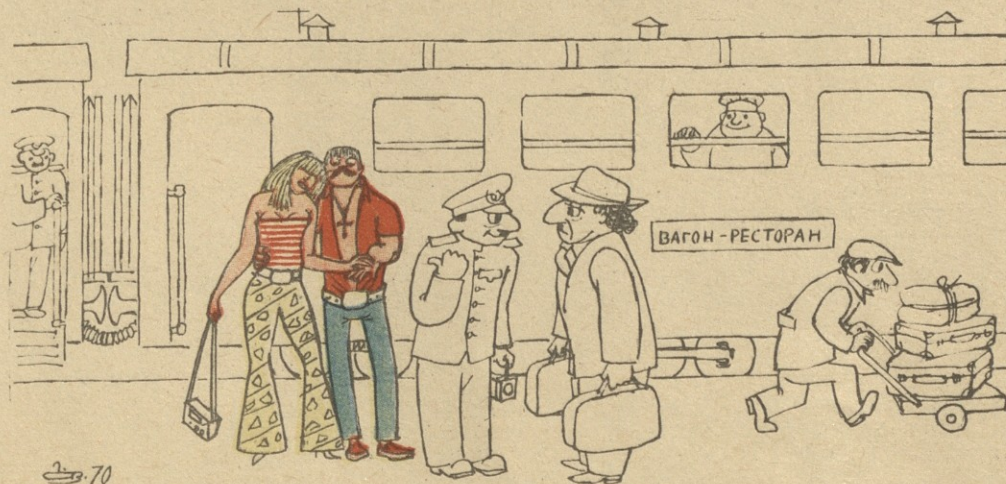
განხილვა

ვცვლი ოთხოთახიან, ორლოჯიან, მაცივრიან, ტელევიზორიან, აბაჯანიან, როიალიან, სამსათავსორიან, ტელეფონიან, იზოლირებულ და ახალგაიმონებულ ბინას ვაკეში, ერთოთახიან, უტელეფონო ბინაზე ნაბისიერ მასივში.

განმცხადებელი

ზორთა ინჟინრვალი

ნ. ბ. ფირცხალავანი

20-70

— ვაგონ-რესტორანში გაიტანეს ერთმანეთი და, თუ ქმა ხარ, უახლოესი ზაქსის მისამართი მიასწავლე.

— რა მოუვიდა ამ კაცს?
— დანაკლისი მერ აღმოგიჩინა და ტირის.

გზავრობა სსსრ-ში იქნება

იმ დღეს მოვდივარ. სტადიონიდან გამოვედი პლენაროზე. ვნახოთ — მუსკომედიასთან ხელი ამიწია. შლაპა, პორტფელი, სათვალე, რამე... კარი გააღო:

— ტაქსი თავისუფალია? შეიძლება?

— შეთქი თუ — დაჯე, მა რისთვის გაგიჩერე, თუ არ შეიძლება?

— ვმადლობთ, — მითხრა. დაჯდა.

ტოროზ-შეთქი, ვიფიქრე. „ვმადლობთ“! ეხლა ეგ რამეს მოცემია?

— საბურთალოზე, თუ შეიძლება. ანავის ქუჩაზე, გეთყავა.

პირველში რო არ ჩავაგდე და გაზი რო არ უნდა მივცე? ვნახოთ — კივილია. ჰა-შეთქი, კიდე დაკლეს ვინმე? ვნახოთ

— არავინაც არ დაკლეს; ქალი მორბის, კაცი მორბის და — თრახქი! — უკანა კარიც გაიღო.

— გვიშველე, ძამა, თუარა დევილუბეთ და იგია! ვაგვასტრო ბათუმმა! დი-ი-დუ! დი-ი-დუ! შენი ჭირიმე, დედა! შენ გეგანხვალე, დედა! სადგური, დედა!

ჰა-შეთქი, ბათუმმა გაგასწროთ? დაჯექით, რადა! ჰა, დროზე-შეთქი ეგ ჩემოდნები მუხლებზე დაიდეთ-შეთქი.

სადგურამდე რა უნდა დაწეროს? ბევრი-ბევრი — აბაზი. მანეთს ხო ნაღდში დატოვებენ. შეიძლება სამიანიც დააგდონ და, მე რო ხურდას დაუწყებ ძებნას... აბა ამ ბაიყუმს თუ უყურე, კარგი დღე დამადგება.

მე რომ ამ ფიქრში არა ვარ? ბაიყუმს მეუბნება:

— უნდა მოგახსენოთ, რომა, წესის თანახმად...

შეთქი თუ — მე რომა არა ვარ, ჯივარო. რომა ჩემი მამიდა-შვილია, რომა გალუსტაშვილი. გიჟი არ იყო, ისევე თავისთვის მირეკავს:

— უნდა მოგახსენოთ, რომა, წესის თანახმად ჯერ მე უნდა შემკითხოოდით, გეთყავა. არა, მე პრინციპულად ამ მოქალაქეთა მიმართ (თავი უკან მიაბრუნა, ესემე, სათვალეს ისწორებს, რა-ლა, შლაპაც მოუხადა), პრინციპულად ამ მოქალაქეთა მიმართ რამე-საწინააღმდეგო არაფერი მექნებოდა, მაგრამა თუ გავითვალისწინებთ პიროვნების ხელშეუვალობის ასპექტებს... და იმასაც, რომა...

მახლას, სანამ ეს ფქვამდა, სადგურთანაც მივედით. ქალმა მანეთიანი დამიგდო და გადახტა, კაციც გადახტა და — თრახქი!

— პირველში რო არ ჩავაგდე და გაზი რო არ უნდა მივცე? — უკანა სილენიაზე სამნი დასკუბდნენ, რადა. ესემე ტიპები, აი, ლაწირაკები, რამე—კანიაკი, ანაშა, სპიცები და ღურები...

— სამტრედიის ქუჩაზე მიდი, დიდუბეში! შენ არ გვიწყინო, ბიძაჩემო (შლაპიანს ეუბნება, რადა, თან, ვნახოთ, მხარზე ხელსაც უტყაპუნებს ძმაბიჭურად). შეხედე, ნუგზარი, ბიძაშენს არ გავს, ბენედიქტეს?

— ყმაწვილო!

— ყმაწვილო კი არა! აბა, მოკეტე, ბიძაჩემო!

ვა, მართლა არ მოკეტა? შლაპა გაისწორა, სათვალე გაისწორა და მოკეტა — ხმას აღარ იღებს. სამტრედიის ქუჩაზე ნუგზარი ჩახტა და ერთ ფანჯარაში იბღავლა:

— ნარგიზა!

— ნარგიზა დეიდამისისასაა, დილომში, — ფანჯარაში ქალმა გამოყო თავი.

— აბა, დააწექი დილომში, — მითხრა ნუგზარმა.

ბაიყუმს შევხედე — ხმას არ იღებს. დააწექი დილომსკენ. მუხუთე კვარტალი, მესამე კორპუსი. იქ ლაწირაკები ჩალაგდნენ. ერთმა ფული დამიგდო. ვხედავ — სამმანეთიანია. ვა-ა!

პირველში რო არ ჩავაგდე და გაზი რო არ უნდა მივცე? „ტაქსი, ტაქსი!“

— საბურ-ტა-ლო! — დავიძახე.

— კამოს ქუჩაზე ვერ გამატარებთ? — ქალი მეუბნება. — ბავშვი გაიხსნა ცუდად. სასწრაფოს ველოდებით და არ ჩანს. თქვენი ჭირიმე!

— დაბრძანდით, ქალბატონო, — ბაიყუმმა უთხრა. მე განა მკითხა რამე, გეგონება იმის მანქანა იყოს.

ქალბატონი დაჯდა. პირველში რო არ ჩავაგდე და გაზი რო არ უნდა მივცე? — ისევე ყვირილია:

— ტაქსი! ტაქსი! სად მიდის ტაქსი?

— კამოს ქუჩაზე.

— მოდი, გულიკო! — ერთი შკაფივით კაცი დაჯდა, გულიკოც დაჯდა, პირველში ჩავაგდე და წავედით. კამოს ქუჩაზე ბავშვიანი ქალი სასწრაფოსთან ჩავიდა. ის კაცი და გულიკო არ ჩაღიან.

— ეხლა ქორწინების სახლთან მივიდეთ. კამოს ორი.

— არა, ჯივარო, საბურთალოში მივდივარ, ვერის ხილით უნდა გავიდე, — ვეუბნები. მართლა ვხედავ — თერთმეტი ხდება, თერთმეტზე გარაჟში შესვლა მაქვს. გიჟი არ იყო!

— კაცო, კამოს ქუჩა არ მითხარი? ეხლა მე ახალი ტაქსი სად ვეძებო! თავიდან მეტყობდი და სხვა მანქანას დავიჭერდი. მიდი, მიდი!

ეჰ, მახლას, წავედით, რა. გრიბოედოვის ძველთან ისინი რო არ ჩამოვდნენ? — ერთიც ჩავგივარა, საბურთალოელი. ჩაჯდა და დაიძინა — მთვრალი იყო. ჰოდა, გაზი რო არ უნდა მივცე? რა-რა-რა-რა! — სროლაა. იქ ამბავი დატრიალდა! სროლა, კივილი, მილიცია, რამე! ჩვენი საბურთალოელი მთვრალი იმათი კამპანიიდან არა ყოფილა? ვერ გააღვიძეს. ეგრევე მოწმეუბად წავგიყვანეს ერეკლეის მაიდანზე. იქიდან რო არ გამოვედით? ერთიც ვნახოთ — გოგია, ინსპექტორი. იმას სახლში წაყვანაზე უარი უთხარი და მერე კარგად მეყოლე! დააწექი, რა. ავლაბარი, შათიანის ქუჩა. გოგია რო არ ჩავიდა? ერთიც ვნახოთ — იმის ეზოდან ორი გლეხო გამოდის. პირველში რო არ ჩავაგდე და გაზი რო არ უნდა მივცე?

— დაიცა, — მითხრა გოგიამ. — საბურთალოზე არ მიდიხარ? ჰოდა, ეს ჩემი მოყვრები დინამოს სტადიონთან გაატარე. მაინც იქით გაქვთ გზა.

სტადიონთან ის გლეხობები ნამუსიანად ჩავიდნენ, ფულიც ნამუსიანად გადაიხადეს.

სტადიონიდან პლენაროზე გამოვედი. ვხედავ — მუსკომედიასთან კივილია. ქალი მორბის, კაცი მორბის და — თრახქი!

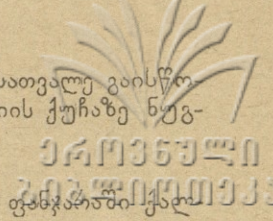
— უკანა კარიც გაიღო.

— გვიშველე, ძამა, თუ არა დევილუბეთ და იგია! ვაგვასტრო ფოთმა! დი-ი-დუ! დი-ი-დუ! შენი ჭირიმე, დედა! შენ გეგანხვალე, დედა! სადგური, დედა.

ეგ იყო, რა! უცებ ბაიყუმმა — თრახქი! — კარი გააღო, ჩავიდა. ბლაკნოტი ამიღო და სწერამს. ჩემს ნომერს იწერამს, გიიგე? შეთქი თუ — ჰა, ჯივარო, რა მოგივიდა? დაჯე, რა! ეს ხალხი აქვე არ მიდის? სადგურამდე რა უნდა დაწეროს. — ბევრი-ბევრი — აბაზი. აბაზის კაცი ხარ? დაჯე, რა!

გიჟი არ იყო! წავიდა, რა! არც ფული, არც მადლობა! მეც პირველში ჩავაგდე, გაზი მივეცი, ეგრევე დავეწვიე. შეთქი თუ — ჯივარო, მე რომა არა ვარ, მე რაფო ვარ, მანუკაშვილი. ეგეც ჩაიწერე, წერე და იკითხე.

მა რა მეთქვა? სისხლი მამაწვა, რა! მა რა, ცუდი რა მიქნია? ვისთვის რა დამიშავებია? თბილისში არა ვცხოვრობთ? წეროს და იკითხოს. ჩვენი თბილისელი ხალხი ეგ არ შეეშლება.

ჩვენი ვიწრო კართი დღე

1941 წლის

— დიდი წინაპარი, ქალაქ თბილისის დაბარბებულ ვახტანგს — შევძახე გორგასალს. — მე ვდგავარ შენს წინაშე და კეპ-ნაწლეგს მიწვევას აძლავს იმისა, რომ ჩვენს უწინდეს ქალაქს კეპ-ნაწლეგის დაფუძნება გორგასალის საფრთხე ემუქრება თუბიძე. ვინა ცოტა საფრთხე გვაქვს მძულ დროში ვადავანო! — ამას კართის აწყვეტილ მტერს რა უბედურება აღარ შემოჰქონდა ჩვენს კრიტიკულ მიწა-წყალზე მშენი თუ ტრავი, ჰშირ თუ კოლხა, დღეს რაღა უბედურება ჩვენს თავს, დიდი შეყვით!

გორგასალს ვაგვიფრთხილ ნონაშ მხრები აიხრება. — დიდი რჩეობის ნაბობძე აქვს ყველაზე წმინდა მოაზარი, ანკარი წყლები და გაშვირებულ პაყირ საყვარელია... — თანაც ჩვენი ქალაქის ქუჩებს ენა რომ აუხვას, მტერი არ აუცხება. — დაუბნებე მე. — მთლად ეგრეც არაა საქმე. — მანამაღო, — ცოტა არ იყოს, ვაჩაგრებთი მიზნისა გორგასალს. — მართალია, თბილის-ქალაქს ბევრი ქალაქი ვერ შეიღებება ისეთიფაგობა და სიფაქიზითი, მაგრამ წინაბარული წესრიგის ამ ერთობიერის გაგანია დღეებში ზოგან ყინვითი სიბრძნისა, ჩვენს სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, დღე სუფევს უწინდურებში. — ჩვენ სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, შენ მიწყევლე! — შიშობა და საოთის ტანოციენ გაიმძღვე. — ტანის შესასვლელში ფეშქარისი იხსნენ უქნარები, რთმელთა ვაბურჯილნი წვედრნი იხვეცია კი არა, აქლემი იბიძულებდა, მე მანაც სინაბაჭლნი მძილა და ხერხა ფელის ამოსღებდა ხელა ჩინისაყენ წილეთ.

— გაიქვი არ მისულ მაგათი! — შემომბიძგივრა გორგასალმა, — სულ აუღიანი ბრალია ამ მეთვალთურების მომარაგება. მიწყვლენას არ აუღიანი და გვენი აღარ ამბარებენ დასამარებელ ხელს. თქვენი წითლკანი სკდობენ, თურბინი, ვინდავარბულ მიწაზე გორგასალ და შერი პილიაბი ქუჩების რყებენ მოსაქებებსა... ისეც შენი ბაკისულები ვახტანგი სოთის ტანის გზის მოაჭირთან შედგა და გულფანში გადაახანდა.

— შეხედე, ევლესის გზოა თუ საქათმე? არ გგონის მეზობელ მოზინადღებებს ღმერთის შესაწირად ვაგებნებთი ეს ფრინველი-თავიანი მეთელის ამოვების ვერ აუღიან, აქ კი ტანისი ენა-გაღავანს ვიკისტანებობენ.

— თანაც ჩვენი ქალაქის ქუჩებს ენა რომ აუხვას, მტერი არ აუცხება. — დაუბნებე მე. — მთლად ეგრეც არაა საქმე. — მანამაღო, — ცოტა არ იყოს, ვაჩაგრებთი მიზნისა გორგასალს. — მართალია, თბილის-ქალაქს ბევრი ქალაქი ვერ შეიღებება ისეთიფაგობა და სიფაქიზითი, მაგრამ წინაბარული წესრიგის ამ ერთობიერის გაგანია დღეებში ზოგან ყინვითი სიბრძნისა, ჩვენს სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, დღე სუფევს უწინდურებში. — ჩვენ სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, შენ მიწყევლე! — შიშობა და საოთის ტანოციენ გაიმძღვე. — ტანის შესასვლელში ფეშქარისი იხსნენ უქნარები, რთმელთა ვაბურჯილნი წვედრნი იხვეცია კი არა, აქლემი იბიძულებდა, მე მანაც სინაბაჭლნი მძილა და ხერხა ფელის ამოსღებდა ხელა ჩინისაყენ წილეთ.

— გაიქვი არ მისულ მაგათი! — შემომბიძგივრა გორგასალმა, — სულ აუღიანი ბრალია ამ მეთვალთურების მომარაგება. მიწყვლენას არ აუღიანი და გვენი აღარ ამბარებენ დასამარებელ ხელს. თქვენი წითლკანი სკდობენ, თურბინი, ვინდავარბულ მიწაზე გორგასალ და შერი პილიაბი ქუჩების რყებენ მოსაქებებსა... ისეც შენი ბაკისულები ვახტანგი სოთის ტანის გზის მოაჭირთან შედგა და გულფანში გადაახანდა.

სანახაბა ვადავლოლი რეინგის მავისტრალის გაყოლებითი თბილისის სადგურთან ნათელის სადგურამდე? — არ ვიცი, ბატონო ვახტანგ, — მიუხედავად რაღაც საშინელების მოლოინითი ვახტანგებობენ.

— თანაც ჩვენი ქალაქის ქუჩებს ენა რომ აუხვას, მტერი არ აუცხება. — დაუბნებე მე. — მთლად ეგრეც არაა საქმე. — მანამაღო, — ცოტა არ იყოს, ვაჩაგრებთი მიზნისა გორგასალს. — მართალია, თბილის-ქალაქს ბევრი ქალაქი ვერ შეიღებება ისეთიფაგობა და სიფაქიზითი, მაგრამ წინაბარული წესრიგის ამ ერთობიერის გაგანია დღეებში ზოგან ყინვითი სიბრძნისა, ჩვენს სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, დღე სუფევს უწინდურებში. — ჩვენ სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, შენ მიწყევლე! — შიშობა და საოთის ტანოციენ გაიმძღვე. — ტანის შესასვლელში ფეშქარისი იხსნენ უქნარები, რთმელთა ვაბურჯილნი წვედრნი იხვეცია კი არა, აქლემი იბიძულებდა, მე მანაც სინაბაჭლნი მძილა და ხერხა ფელის ამოსღებდა ხელა ჩინისაყენ წილეთ.

— გაიქვი არ მისულ მაგათი! — შემომბიძგივრა გორგასალმა, — სულ აუღიანი ბრალია ამ მეთვალთურების მომარაგება. მიწყვლენას არ აუღიანი და გვენი აღარ ამბარებენ დასამარებელ ხელს. თქვენი წითლკანი სკდობენ, თურბინი, ვინდავარბულ მიწაზე გორგასალ და შერი პილიაბი ქუჩების რყებენ მოსაქებებსა... ისეც შენი ბაკისულები ვახტანგი სოთის ტანის გზის მოაჭირთან შედგა და გულფანში გადაახანდა.

მწიფი ამოუცხიათ და მიტოვებდით. — ასოა ის რთილიმწიფიანი ნახარო თანდათან იყვება და უცხიანა სასაქონელი. — ვახტანგ მეფეს კორფის რაინდის სკოლაში, — ვახტანგს ხმა აღარ ამოუღია. — მანამაღო ჩვენს დიდებულ მტერს ქუჩის №4 სახლთან ვამბინდინა ცანაოზავის შეიღებულ სიბრძე. ის იყო იქ, სადაც ცვივის პროლეტარს ჰყლიან.

— თითი და ქაშე ასეთი პროლეტარ! — მომაბა ვახტანგ მეფემ, — დიზერტორია კი არა, ჰშირ გაიჭინდება მეცემში. მაგრამ ეს ზღამში წვეთია, მიწყევლე... — საბურთაღის საყოლმურთა ბაზრის ტერიტორიაზე მდებარე თბილისისბინებავიზონის №50 მაღალის მივეახლოდითი შორიბა-ლოსი, აქ კომბინატო, მადრიანი და შვეიცარია პირდაპირ მტერთან მიწაზე იყო მოზაახლოდა.

— თანაც ჩვენი ქალაქის ქუჩებს ენა რომ აუხვას, მტერი არ აუცხება. — დაუბნებე მე. — მთლად ეგრეც არაა საქმე. — მანამაღო, — ცოტა არ იყოს, ვაჩაგრებთი მიზნისა გორგასალს. — მართალია, თბილის-ქალაქს ბევრი ქალაქი ვერ შეიღებება ისეთიფაგობა და სიფაქიზითი, მაგრამ წინაბარული წესრიგის ამ ერთობიერის გაგანია დღეებში ზოგან ყინვითი სიბრძნისა, ჩვენს სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, დღე სუფევს უწინდურებში. — ჩვენ სიმართლენი რომ დავაჩვენებთ, შენ მიწყევლე! — შიშობა და საოთის ტანოციენ გაიმძღვე. — ტანის შესასვლელში ფეშქარისი იხსნენ უქნარები, რთმელთა ვაბურჯილნი წვედრნი იხვეცია კი არა, აქლემი იბიძულებდა, მე მანაც სინაბაჭლნი მძილა და ხერხა ფელის ამოსღებდა ხელა ჩინისაყენ წილეთ.

ბაიონი საგარეაშვილი

ნ. ბ. მალაფრინისი

— ბიბიფონი, ბატონო, ჩვენი ხალხის დაკავშირდითი — მანი ხალხი რომა, ბიბიფონი არ ბიბიფონი.

ნ. ბ. მალაფრინისი

ნ. ბ. მალაფრინისი

ნ. ბ. მალაფრინისი

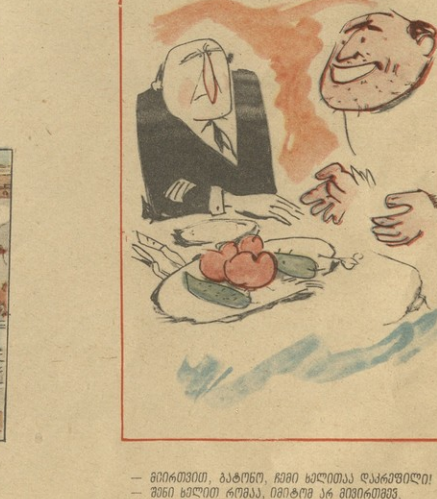
ნ. ბ. მალაფრინისი

ნ. ბ. მალაფრინისი

ნ. ბ. მალაფრინისი

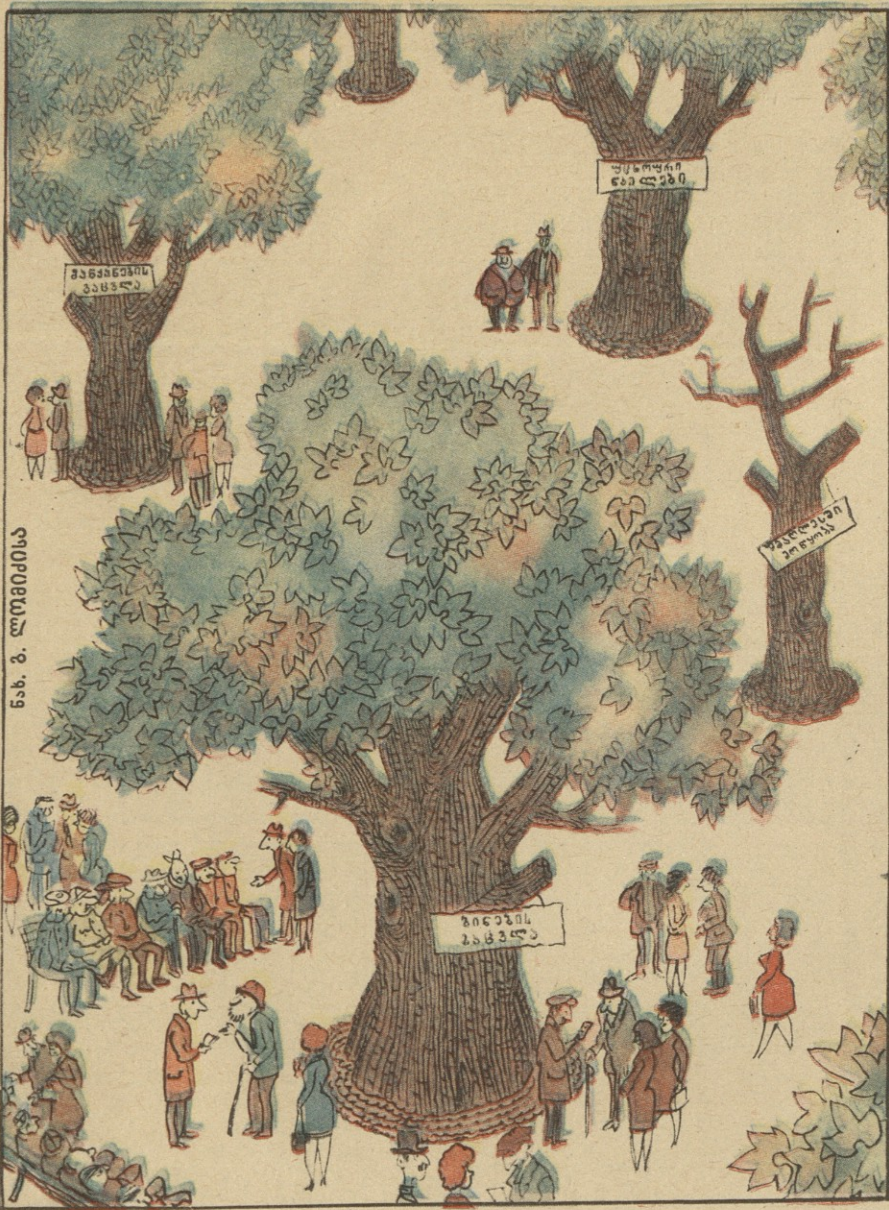
ნ. ბ. მალაფრინისი

ნ. ბ. მალაფრინისი

პარკის მწვრთნელ ქოფნი

ნ.ბ. ლომიძის

ნიანგი აცნობებს ადმინისტრაციულ ორგანოებს, რომ კომუნარების ბაღი 1970 წლის სექტემბრის მიწურულიდან ცხადდება ნაპრქალად ამრიგად, მაკლერებზე, გადამყიდველებსა და თაღლითებზე ნადირობა აპრქალულია.

პარკის თავგადასავალი

ბოდიში

სიღვრი ეკითხება ვაჩის:
— ნახე ის კაცი, გუშინ სიკვდილისგან რომ მიხსნა?
— ჰოო, დღეს მოვიდა და ბოდიში მომიხადა! — მიუგო ვაჩი.

კოსტუმი

— ქორწილში ვარ წასასვლელი, კოსტუმი მათხოვე! — თხოვა ვაჩი მეზობელს.
— ვერ გათხოვებ, ძმაო, ერთსაც ვერ ვათხოვ და იმის ნაცვლად, რომ დაებრუნებინა, მოკვდა.
— ოჰ, ეგეთ რამეს როგორ ვიკადრებ!

შვილთან

ვაჩი გადაწყვიტა თავის შვილთან, რომელიც სხვა ქალაქში ცხოვრობდა, გადასახლებულიყო სამუდამოდ. სამი დღის შემდეგ ვაჩი უკან დაბრუნდა:
— არ მივიღო? — ჰკითხა მეზობელმა.
— პირიქით, ძვირფასი სტუმარივით მიმიღო! — მიუგო ვაჩი.

მასაჟისთან

ვაჩი და მისი თანამშრომლები ექსკურსიაზე არიან, ათვლიერებენ ერთ ოთახს, სადაც სამტონიანი ზარი დევს:
— რამხელაა! — გოცებისგან ამბობს ერთ-ერთი თანამშრომელი.
— ახლა წარმოიდგინე რამხელა იქნებოდა კრების თავმჯდომარე! — ეუბნება ვაჩი.

ნუ ჩაბარებ

— მაძი, ხომ ხედავ ვერა გწვდები, დახარე რა, თავში უნდა ჩავარტყა!
— ნუ ჩაბარებ, შვილო, გაიზრდები და თავისუფლად ჩამარტყამ თავში! — პასუხობს ვაჩი.

სადილი

— კურსებზე ხომ არ იყავი, სად ისწავლე ასე კარგად სადილის დამზადება? — ჰკითხეს ვაჩის.
— სახლში!
— კი მაგრამ, სადილს თუ შენ ამზადებ, ცოლი რაღას აკეთებს?
— ცოლი ჭამს! — პასუხობს ვაჩი.

ერთხელ ერთმა გულშემატკივარმა შურით გააცოლა თვალი ჩვენი, პოპულარული ფეხბურთის გუნდის მწვრთნელს და ოცნებაში წასულმა გულდაწყვეტით თქვა:

— ეჰ, კარგია მწვრთნელად ყოფნა!
როდესაც გულშემატკივრის შურნარევი გამონათქვამი მწვრთნელს ვუამბე, მას ირონიულად გაველიძა:

— კარგია? — ჩაიდუღუნა მან. — შესაძლებელია... თუმცა თვითონვე განსაჯე: თუ გუნდმა წააგო, იტყვიან: „მწვრთნელი დაბერდა, ის დროა მემუარების წერა დაიწყოს“.

თუ გუნდმა გაიმარჯვა, მაშინ იტყვიან: „ყოჩაღ, ბიჭებო! ასეთი ლომებით ყველა მწვრთნელი მოიგებდაო“.

თუ რამ ახალი მოიგონე: „ერუდიციის დემონსტრირებას ახდენსო, შადრევანივით აფრქვევს იდეებსო. არგენტინელებს მოპარავდაო, ან...“ თუ ვერაფერი მოიგონე: „მავას ბავშვობიდან აკლდა გამოგონებლობაო“.

თამაშის გარჩევისას თუ ხმას აუწიე: „გუნდის უფროსს, ან მეუღლეს წაეჩხუბებოდა და ჯავრს ჩვენივე იყრისო“.

თუ წყნარად და ჩვეულებრივად ვიჭირავთ თავი: „მავას ჯამაგირი ქონდეს და სხვა ყველაფერი სულერთიაო“.

ვინმე თუ შეაქე: „ფეხბურთელის ამოჩემება დაიწყეო“.

თუ ღმერთი გაგიწყრა და გააკრიტიკე: „გაგდებს უბირებსო“.

თუ ვარჯიშის დროს ზედმეტი ფიზიკური დატვირთვა მოსთხოვე: „ოღონდ დიდებს მიაღწიოს და ჩვენი სიცოცხლე რაში ენადვლებო“.

თუ მომთხოვნელობას მოუკელი: „მუშაობა აღარ უნდა, ყველაფერზე ხელი ჩაიქნიაო“.

თუ თამაშის წინ თქვი: „ბიჭებო, დღეს აუცილებლად უნდა მოვიგოთო“, „ქულების გარდა სხვა არაფერზე ფიქრობსო“, იტყვიან.

თუ ეტყვი მშვიდად ითამაშეთო: „შედეგი არ აინტერესებსო, სხვა სპორტულ საზოგადოებაში გადადისო“.

თუ დისციპლინას მოუჭირე: „რობოტებად უნდა გადაგვაქციოსო“.

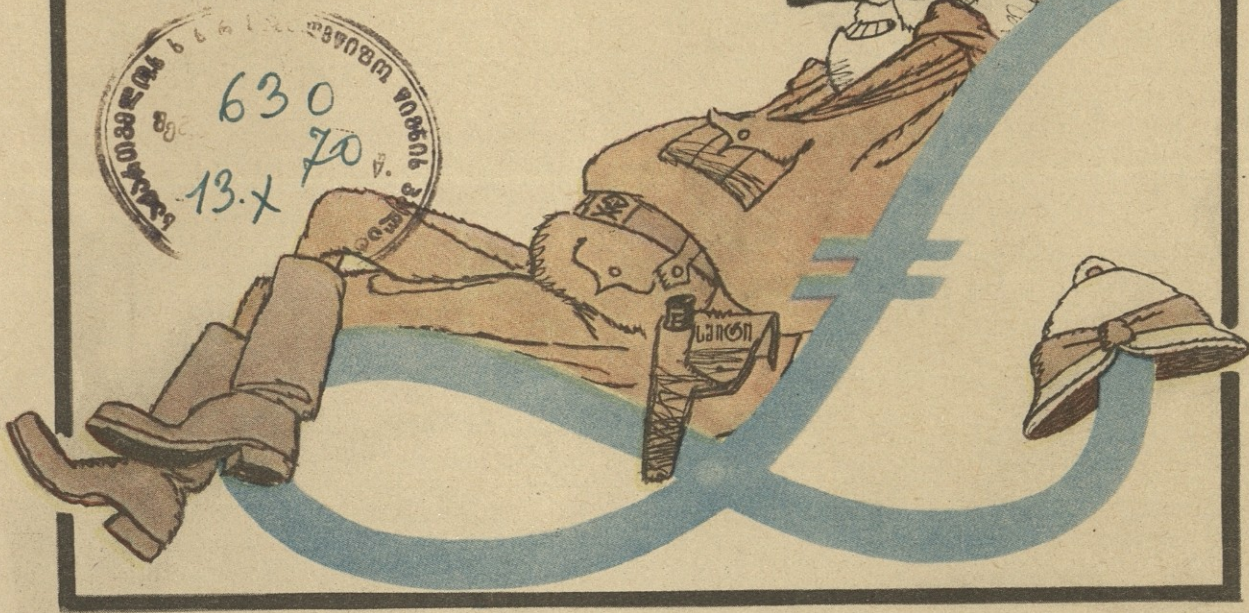
თუ დისციპლინაზე ხმა არ ამოიღე: „ჭორები მართლდებაო, ეტყობა პენსიაზე უშვებენ, შეხედე, აბრეშუმივით გახდაო“.

თუ ცდუნებას აყევი და კვირაში ორჯერ სახლში წახვედი: „მარტო საკუთარი საქმე აფიქრებსო“, იტყვიან.

თუ საწვრთნელი ბაზიდან ფეხი არ გაადგი და სახლში ერთხელაც არ შეიბრინე: „რას მოგვეწება, ამოსუნთქვის საშუალებას აღარ გვაძლევს, ჯობია საკუთარ ბავშვებს მიხედოსო“.

თუ მალაღმალეობიან გულშემატკივრების აზრს არ იზიარებ: „თავში აუვარდაო“, იტყვიან. „თვით ნაუმ ქრისტეფორეს ძის აზრიც კი ფეხებზე ჰკიდიაო. ნახეთ თუ უსიამოვნება არ მოხდესო“.

ინგლისის კონსერვატორულმა მთავრობამ გადაწყვიტა იარაღითა და ფინანსებით როდენზიას დაეხმაროს.

რასიზმის დასაყრდენი სტერლინგები

იურიდიული მინიატურები

საფულე

- ბრალდებულო, თქვენ საფულე პოლიციისთვის დაუყოვნებლივ უნდა ჩაგვებარებინათ!
- ღრმად პატივცემულო ბატონო მოსამართლე, პოლიციაში იმ დღეს არავინ იყო!
- მეორე დღეს?
- მეორე დღეს საფულეში აღარაფერი დარჩა.

სამწუსაროდ

მოსამართლე: ეს თქვენ ხართ ჯონსონი, ხმით რომ ათასი დოლარი მოჰპარეთ?

ბრალდებული: არა, ბატონო მოსამართლე, ჩემთვის მეტად სამწუსაროა, მაგრამ ეს მე არ ჩამიდენია.

ახალი სასამართლო წარმოებაში

ჩრდილოეთ შეერთებული შტატების იუსტიციის სამინისტროს გადაწყვეტილებით, ვეილ-ქალემს სასამართლო პროცესის დროს ნება ეძლევათ: „ქსოვონ ან სხვა ხელსაწმე აკეთონ“. გადაწყვეტილებაში მითითებულია, რომ „ამას არ შეუძლია ზეგავლენა იქონიოს სასამართლოში საქმის განხილვაზე“.

უმჯობესებული მოსარჩლე

ვინმე ამაღლო რივერამ სანალომსიდან (მექსიკა) სასამართლოს მიმართა ცოლთან განქორწინებისათვის. საჩივარში იყო მითითებული, რომ ცოლი სისტემატურად და უმოწყალოდ სცემდა. საქმის განხილვის პროცესში გამოიჩინა, რომ რივერას პოლიციის ინსპექტორის თანამდებობა

ჰქონდა დაკავებული, წარსულში კი ბოქსში მექსიკის ჩემპიონი ყოფილა.

მოსამართლე: ბრალდებულო, გაგიკეთებიათ თუ არა თქვენს სიტყვებში რაიმე კეთილი საქმე?

ბრალდებული: როგორ არა, თქვენო აღმატებულებავ, ჩემი მიზნით ოც პოლიციელს მუდმივი სამუშაო აქვს.

მოსამართლე: უკანასკნელად როდის იყავით გასამართლებული?

- ოცი წლის წინ.
- და თქვენ ვსურთ სასამართლომ დაგიჯეროთ, რომ ამ ხნის განმავლობაში წესიერ ცხოვრებას ეწეოდით?
- რასაკვირველია.
- მაინც რა საქმიანობას ეწეოდით ეს ოცი წელი?
- ციხეში ვიჯექი.

სხვა დროა ახლა

მოსამართლე: ქურდობა მართო ჩაიდინეთ თუ თანამონაწილე გყავდათ?

ბრალდებული: რასაკვირველია მართო, განა ჩვენ დროში არის ადამიანი, რომელსაც შეიძლება კაცი ენდოს?

დასკვნა ბააკმთა

მოსამართლე: თქვენ ხომ ნახეთ ამ ქალმა როგორ დაარტყა თავში უთო თავის ქმარს, რა იღონეთ მაშინ?

მომწამს: დანიშნულს დავურეკე და ვაცნობე, რომ ცოლის თხოვა გადავიფიქრე.

შეკრიბა და თარგმნა ვ. შვანიამ.

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
 ზ. ზოლვაძე (პ/მზ. მდივანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. მაღაყორია,
 ბ. ნიშნაინიძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
 ნ. ზველიძე,
 ო. ჭელიძე.

საბრძოლო და იუმორული შუბნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პარკის № 42.
 Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нянги». ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
 საერთო განყოფილების 93-10-78.

საქ. კვ ცვ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცემა ასაწყობად 25/VIII-70 წ.
 ხელმოწერილია დასაბეჭდად 21/IX-70 წ.
 შალაღდის ზომა 70x108 1/8.
 ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,
 პირობითი ნაბეჭდი ფურცელი 1,4.
 საქ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ
 ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14
 შპკ. № 2522.
 შპ № 11611.
 ტირაჟი 115.000

1
1970

70-630

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

ИНДЕКС 70137

ს.ს. შ. შაბუნიძის

— სანავიღსადგურის წარმომადგენლებს უთქვამთ, ამ ღორები უნდა ცხოვრობდნენო და აჰა, გადმოვადით კიდევ.